

MASneep, gehouden te Bedum, 02.02.2020

L. Joh. 11:1-46
T. 1 Thess. 4:13-18
Ps. 42:1, 3, 5
Gz. 20:3, 4, 5, 6
Gz. 22:5, 6, 7
Ps. 116:8
Ps. 73:9, 10

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

De dood heeft een plaats in ons leven. Of we het nu willen of niet. Zoveel nieuwberichten ook gaan over de dood. Dodelijke ongelukken. Een dodelijk virus. Het voltooid leven rapport dat gaat over dood, zelfbeschikking en lijden. Gemeente, onder de dood komen wij niet uit. We hebben er allemaal mee te maken. De dood gaat ook aan niemand voorbij. We moeten allemaal eens sterven. U ook en ik. Of de Here Jezus moet eerder terugkomen.

De dood, we hebben er ook mee te maken binnen onze gezinnen, onze families. Geliefden die sterven. Je man of je vrouw, je zoon of je dochter. Je broer, je zus, je kleinkind, je opa of oma. En dan is er pijn en verdriet. Een lege plaats. Deze dingen kenden de Thessalonicenzen ook. Ook daarin verschillen wij niet met onze broeders en zusters van toen

Dat verdriet kenden de Thessalonicenzen. Dat verdriet kenden ook Maria en Martha. De Heere Jezus zelf met de dood van zijn vriend Lazarus. Dat verdriet kende de gemeente in Jeruzalem. Volgens Handelingen 8 kenden velen groot verdriet toen Stefanus gestenigd was en ze hem moesten gaan begraven.

Maar gemeente, bij de Thessalonicenzen kwam daar nog wat bij. De Thessalonicenzen die waren net tot geloof gekomen en waren nog onzeker over bepaalde geloofsdingen.

Die kenden niet alleen de pijn en droefheid van een sterven, maar het was voor hen ook niet helemaal duidelijk hoe het nou was met de eeuwige bestemming van de broeders en zusters die in het geloof al gestorven waren.

Kwam de wederkomst van de Here Jezus, voor hen niet te laat? Konden ze nog wel gered worden nu ze gestorven waren? Onzekerheid. En gemeente, wat kan je juist dan een verdriet hebben als je onzeker bent over de eeuwige bestemming van iemand die je zo lief is.

Tegen deze achtergrond gaat Paulus hen vertroosten. Beter gezegd gaat de Heere Jezus hen vertroosten. Door hen te onderwijzen, tot hun troost ... maar gemeente, het is

ook tot uw troost vanmiddag! Dat de Here u gaat onderwijzen over de heerlijke dingen die te wachten staan bij de wederkomst.

Thema: Het troostvolle dagprogramma van de ontmoeting tussen Christus en de Zijnen.

- 1. De zekere verwachting van deze ontmoeting.**
- 2. De volgorde tijdens de ontmoeting.**
- 3. De troost in afwachting van deze ontmoeting.**

1. De zekere verwachting van deze ontmoeting

Gods kinderen gemeente kennen ook verdriet. Ook wanneer iemand sterft. En dat mag ook. Calvijn schrijft in zijn commentaar bij deze tekst: De gelovigen zijn geen stoïcijnsen. Mensen zonder gevoel of emoties. En zo is het toch ook? Als je iemand verliest, dan doet dat verdriet.

Maar, dat is nu het verschil. Gods kinderen mogen verdriet hebben, maar niet zonder hoop!

Paulus wil niet dat de broeders en zusters in Thessalonica verdriet hebben zoals ook de andere mensen verdriet hebben, die geen hoop hebben op het eeuwige leven, omdat ze de Here Jezus Christus niet hebben gekend.

En daarom gaat Paulus ze onderwijzen.

Gaat hij ze onderwijzen over dat troostvolle dagprogramma, van de ontmoeting tussen Christus en de Zijnen. Gaat hij dat verdriet van de Thessalonicenzen als het ware vermengen met hoop. Met vaste hoop!

‘Want’, zegt Paulus, in vers 14, ‘want als wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal ook God op dezelfde wijze, hen die in Jezus ontslapen zijn, terugbrengen met Hem. Indien wij geloven.

Gemeente, Paulus, bedoelt dit niet op een twijfelachtige manier van ‘nou, als je gelooft, dan moet je er ook maar vanuit gaan dat...’

Nee, Paulus, die bedoelt dat hier heel zeker te zeggen. Het is als het ware een belijdenis die hij hier op de lippen neemt, *‘want als wij geloven’*, en gemeente dat doen wij toch ook!? Dan doen wij toch ook vandaag bij het horen over deze dingen: Geloven!

Als wij nu geloven dat Jezus gestorven en opgestaan is, dan zal God ook op dezelfde wijze hen die in Jezus ontslapen zijn terugbrengen met Hem. Dat is volslagen zeker! Volkomen zeker! Daar hoef je niet aan te twifelen.

God **zal** namelijk. God zal. God beloofd. God zegt. Dat is zo zeker gemeente. Vanwege Zijn Zoon, vanwege de Heere Jezus in wie ook deze belofte ja is. In Wie ook deze belofte amen is.

Het is alles vanwege Christus. Dat de gelovigen of ze nu leven of dat ze gestorven zijn, het eigendom zijn van Hem. Waardoor niets de gelovige kan scheiden van de liefde van Christus. Helemaal niets! Zelfs de dood niet! Door het geloof vastgeklampt aan uw Heiland. En Hij laat je nooit meer los! Waardoor ook jij Hem nooit meer loslaat.

Al Zijn verdiensten, alles wat Jezus heeft verdiend is dan ook van jou. Deze nauwe verbondenheid gemeente, die is er alleen vanwege dat borgtochtelijke werk van uw Middelaar. Vanwege Zijn plaatsvervangend lijden en sterven. Sterven en opstaan.

Gemeente, de Here Jezus is niet voor zichzelf gestorven! De Here Jezus is niet voor zichzelf opgestaan! Maar Hij is opgestaan en gestorven voor hen die de Vader aan Hem heeft gegeven.

Kijk gemeente, die plaatsvervanging, dat borgtochtelijke karakter, dat proeven we ook hier in vers 14. Het gaat namelijk over Jezus Zijn sterven. En in diezelfde zin gaat het over ontslapen zijn, als het gaat om de gelovigen.

Ziet u het verschil?

Christus sterft, een christen ontslaapt.

Dat is het verschil, gemeente.

Dat is de verdienste van de Here Jezus Christus.

Dat is wat Christus voor ons verdiend heeft. Dat je niet zoals Christus hoeft te sterven. In Christus ben je namelijk al gestorven met Hem, waardoor Hij het karakter van de dood voor je veranderd heeft en je sterven voor een deel slapen is.

Slapen.

Jongens en meisjes, de lichamen van gestorven gelovigen, die slapen. Het dode lichaam, zo zegt Johannes Calvijn in zijn commentaar bij deze tekst, en ik noem het omdat het zo treffend is, het dode lichaam ligt in een graf zoals op een bed te slapen. Wachtend op Jezus, om door Hemzelf Persoonlijk wakker geroepen te worden.

Wat een gedachte, gemeente. Wat een werkelijkheid. Ik zei al: dat zegt dus iets over het karakter van de dood. Wat wil dat slapen dus zeggen? Jongens en meisjes: het is dus natuurlijk niet zo dat die lichamen echt slapen... want ze zijn gestorven... maar het zegt iets over het karakter van de dood. Dat de dood tijdelijk is. Het is tijdelijk, het is niet definitief!

Dat hebben we gezien in de geschiedenis van Lazarus, want daarom hebben we het ook gelezen. Dat de Here Jezus zegt over de dood van Zijn vriend Lazarus: '*Lazarus, onze vriend, slaapt!*' En dan denken de discipelen dat de Here Jezus het heeft over een natuurlijke slaap, en dan zegt Jezus: '*Nee maar hij is wel echt gestorven, maar toch hij*

slaapt! Want Ik ga naar hem toe, om hem uit de slaap op te wekken. Ik ga hem wakker roepen.'

Kijk, en dan moeten we ook maar gelijk vandaag dat onderscheid maken tussen ziel en lichaam, want dit geldt niet voor de ziel. De ziel. 'De ziel terstond opgenomen tot haar Hoofd Christus bij het sterven'.

Dat onze ziel terstond tot Christus opgenomen wordt blijkt ook wel bij de verschijning van Mozes en Elia op de berg van de verheerlijking. Zij sliepen niet op de berg van de verheerlijking! Nee, zij waren klaarwakker. En de gestorven martelaren onder het altaar, hun zielen onder het altaar, die slapen niet, gemeente, in Openbaringen 16. Nee, die zijn klaarwakker! Die zijn bij de Heere Jezus in de hemel.

Gemeente, ziet u hoe bijzonder het is als een kind van God zo kan en mag sterven. Door het geloof verbonden aan Christus Jezus. Is de engel eruit. Omdat het sterven en opstaan van Christus zo uniek is, zo krachtig, dat je daar door het geloof in bent inbegrepen. Dat je dus zo nauw met Hem verbonden bent! Dat je sterft met Christus, dat je ontslaapt in Christus, dat je opstaat door Christus, en dat je verhoogt zal worden met Christus.

Kijk, de Here Jezus heeft daar zijn discipelen vlak voor Zijn lijden en sterven ook mee willen vertroosten. Toen Hij zei: *'nog een korte tijd en u zult Mij zien, want Ik leef en u zult leven'*. En nu vertroost Hij er de gemeente in Thessalonica mee, en wil Hij ons er vandaag mee troosten.

God zal vanwege Jezus, de ontslapenen in Jezus met Hem terugbrengen. Wat een heerlijke troostvolle en zekere verwachting!
Maar gemeente, hoe zal dat dan precies gaan? Wat is dan de volgorde tijdens die ontmoeting als de Heere Christus ons komt halen. Als Jezus de gestorvenen wakker gaat roepen? Hoe zal dat dan gaan?

Paulus gaat hier dat dagprogramma wat ontvouwen, voor zover ons verstand dat kan begrijpen. Hij gaat een tipje van de sluier oplichten, en gemeente, dan zullen er misschien ook na deze eredienst, als u hier de kerkzaal uitgaat nog heel veel vragen overblijven die we vandaag niet kunnen beantwoorden. We moeten ons maar houden bij de tekst. Over deze grote heerlijke en bijzondere dingen. Over de dag waarop Jezus de Zijnen zal ophalen en ze ontmoeten zal.

2. De volgorde tijdens de ontmoeting.

De apostel Paulus beschrijft dit dagprogramma op een heel bijzondere manier. Hij doet dat met een woord van de Heere.

Het is heel veel gemeente, wat de apostel nu gaat schrijven in deze verzen. Dat is voor de kerk van Christus op aarde tot op dat moment volkomen nieuw. En dus ook voor de

Thessalonicenzen. Dat moeten we ons realiseren. Het is nieuwe openbaring, nieuwe details over hoe het zal gaan.

Wat Paulus hier gaat noemen zijn bepaalde details die nl. niet in Mattheus 24 beschreven staan. En ze staan ook niet in Marcus 13 beschreven. Hoofdstukken waar het gaat over de wederkomst. Het is dus nieuw voor de Thessalonicenzen. Paulus gaat nieuwe dingen vertellen door een woord van de Heere zegt hij ook. Maar hoe weet Paulus dat dan? Welk woord van de Heere bedoeld Paulus?

Gemeente, we weten het niet. Misschien citeert Paulus hier of refereert Paulus hier aan woorden die de Here Jezus heeft gesproken tijdens Zijn omwandeling op aarde. Want zoals Johannes zegt in het slot van zijn evangelie: *'er zijn heel veel wonderen en ook woorden die de Here Jezus heeft gedaan, heeft gesproken die niet zijn opgeschreven'*. Misschien is dus wat de apostel nu met een woord van de Heere gaat schrijven wel één van die woorden waar Johannes aan refereert.

Of misschien heeft Paulus toch een openbaring gehad van de Heere? Dat zegt Paulus niet. In elk geval, *'wij zeggen dit met een woord van de Here'*. Namelijk, *'dat wij die levend zullen overblijven tot de komst van de Here de ontslapenen beslist niet zullen voorgaan'*.

De Here is Zijn ontslapenen dus niet vergeten. De Here is hen, gemeente, die wij misschien wel nu al zo moeten missen niet vergeten. Hij is hun begraven lichamen niet vergeten. Hij is hun Heiland, zij zijn Zijn eigendom. Ze zullen ons voorgaan. Ze zijn van Hem. Zij, de ontslapenen zullen zelfs, wij die nog leven, voorgaan. Zij krijgen een voorrangspositie, zo zou je kunnen zeggen. De Heere Jezus gaat ze Persoonlijk wakker roepen. Vers 16: *'want, de Here Zelf zal met een geroep'*. Christus zal ze dus zelf roepen. En er zal ook een stem van een aartsengel klinken. En er zal een bazuin van God neerdalen uit de hemel.

Die drie dingen gaan samen op. Eerst de Here Zelf met een geroep en dat is een militair bevel! Dat zit in dat woord. Een militair bevel, als een legercommandant die zijn gesneuvelde soldaten zal roepen. Hij zal ze tot leven roepen, en de gesneuvelde soldaten zullen Zijn stem horen en ze zullen opstaan, ze zullen diezelfde stem horen, gemeente, als die bij het graf van Lazarus heeft geklonken, toen Hij zo luid riep: *'Lazarus, kom naar buiten!'* En Lazarus kwam naar buiten. Lazarus herkende de stem van de Goede Herder.

En gemeente, zo zal op de jongste dag, niet alleen Lazarus voor een tweede keer opstaan, maar al Gods kinderen! Ze zullen opstaan. Ze zullen Hem gehoorzaam zijn. En ze zullen naar hun Heer en Heiland toe mogen. Wat een heerlijkheid, wat een troost! Elk graf, gemeente, zal opengaan. Er zal geen graf dicht blijven. De Here zal Zijn ontslapenen wakker roepen. Wat een wonder!

En dan kunnen er ook zo maar wat vragen bij je opkomen. Hoeveel ontslapenen zijn er al niet? Door al die eeuwen heen? Zoveel mensen al gestorven. En er zijn al zoveel graven ontruimd. Hoeveel ontslapen in Christus hebben niet gelegen in

concentratiekampen en zijn in massagraven terechtgekomen, zijn verbrand? Hoe moet dat dan gaan?

Gemeente, sommige mensen die weten niet eens waar hun geliefde is begraven en of die wel begraven is. Hoe zal dat dan gaan? Gemeente, we kunnen alleen maar dit er tegenover stellen, en dat is voldoende: zou voor de Here iets onmogelijk zijn? Nee toch!

De Heere sprak in de schepping en het was er! Hij gebod en het stond er! Zo zal het ook gaan in de herschepping. De Heere zal ze állemaal wakker roepen. En tegelijkertijd zal dan ook een stem van een aartsengel klinken. Sommigen zeggen dat het Michael is, de aartsengel. We weten het niet. Hier staat een aartsengel. Misschien was Michael wel één die stond aan het hoofd van de aartsengelen. In ieder geval een aartsengel. Die zal ook zijn stem verheffen.

En dan zegt Marcus in Marcus 13: *'dan zullen de engelen al de uitverkorenen, uit alle windstreken, uit alle hoeken van de aarde bij elkaar brengen'*. En dan zullen de bazuinen klinken. Bazuingeschal! En net zoals op de berg Sinaï, toen de HEERE God Zijn volk ook wilde ontmoeten en ook afdaalde, toen ging die ontmoeting ook gepaard met bazuingeschal.

De bazuinen zijn volgens de profeet Zefanja, een teken dat God komt om Zijn volk te redden van die vijandige onderdrukking. Het zal allemaal vervuld worden op die ene grote dag. En niemand van de verlost en zal ontbreken. Wat een troost! Wat een onvoorstelbare troost. De doden in Christus zullen eerst opstaan en daarna wij, zegt Paulus, de levenden. Wij zullen samen, samen!, - er zal een hereniging plaatsvinden dus. En wat kun je daar ook naar uitkijken! – Dan zullen wij samen opgenomen worden in de wolken, naar een ontmoeting met de Heere in de lucht.

We zullen dus omhoog gaan, net zoals de Here Jezus bij Zijn hemelvaart omhoog is gegaan, zullen wij ook omhoog gaan, naar de Here Jezus. Een onvoorstelbaar beeld is dat. Hoe zal dat gaan? Je probeert je er weleens een voorstelling van te maken hoe dat zal gaan. Dat je in plotseling de bazuinen hoort en een stem! En dat je gelijk weet: daar is mijn Here Jezus! En dan komt Hij, en dan gaan de graven open, gemeente, en dan gaan we in één keer - met elkaar - naar de Here Jezus toe. Naar een ontmoeting met Hem in de lucht.

Het zal in een ogenblik gebeuren, in de NBG is het vertaald met een 'oogwenk'. In één keer. In dat woord, gemeente, daar zit iets in, in dat opnemen, van: je wordt met Goddelijke kracht weggerukt! Goddelijke snelheid ook, één keer knippen en het is gebeurd, een oogwenk. In een oogwenk zegt Paulus later ook tegen de Korintiërs, zo snel zal dat gaan. Voor je het weet, is het zover: samen opgenomen, samen de Here Jezus ontmoeten.

Gemeente, dat is toch uiteindelijk het heerlijkst. Niet dat wij ons geliefden die gestorven zijn weer zullen ontmoeten, - ook dat is heerlijk, – maar vooral dat je samen de Here Jezus mag ontmoeten. Hem die je zo dierbaar is omdat Hij álles voor jou heeft gedaan.

En dan voor altijd bij de Here zijn. Voor altijd! Dat wij nooit meer gescheiden zijn van ons liefdevolle Hoofd. Altijd bij Hem. Altijd! Dat daar geen zonden meer zullen zijn, geen ziekte, geen gemis en geen verdriet, geen pijn en geen rouw en geen jammerklacht en geen moeite en geen strijd meer. Maar eeuwig samen met Christus bij God drie-enig.

Het is dus geen vluchtige ontmoeting. Een eeuwigdurende ontmoeting. En daar gemeente, moeten we elkaar nu mee troosten, met deze dingen.

Dat is kort het laatste.

3. De troost in afwachting van deze ontmoeting.

Paulus zegt: 'troost elkaar met deze woorden'. Troost elkaar hiermee in dit leven. Dit leven dat, hoe mooi soms ook, toch uiteindelijk niets anders is dan een voortdurend sterven.

Gemeente, wat is het sterven letterlijk en ook figuurlijk koud en kil wanneer je deze troost niet kent! Als de verbondenheid aan deze Here Jezus Christus er in dit leven niet is. O gemeente laat er toch ook vandaag bij een ieder die dit Woord hoort geen ongeloof zijn. Geen liefde tot deze Heere Jezus. Geen geloof in de belofte ook van Zijn wederkomst. Want dan moet je deze troost missen in het leven. Maar ook straks in het sterven.

Wat is het toch een wonder! Dat er door onze Here Jezus Christus troost is in leven en sterven. Dat een ieder van ons het daarom hartelijk beaamd: 'inderdaad, deze Jezus is voor mij gestorven. Deze Jezus is voor mij opgestaan. En daarom zal ik leven, voor eeuwig in Zijn nabijheid. En daarom houdt Hij de ontslapenen ook vast door de dood heen'.

Troost voor vandaag, blijde hoop voor de toekomst.

Verdriet en gemis. Het zal er elke dag zijn. Tot de dag van Christus wederkomst. Of tot het moment dat wijzelf de laatste adem uitblazen. Verdriet en gemis. Maar dit zal er ook zijn voor Gods kinderen: troost en hoop.

Dat het u en jou daarom vandaag tot troost mag zijn.

Juist ook als er ook onder ons zijn die soms dat stille verdriet, dat blijvende gemis kennen van het ontslapen zijn van een geliefd kind, van een geliefde man of van een geliefde vrouw, of van een broer of zus, vriend of vriendin, vult u het maar in voor uzelf.

De Heere Jezus, Hij wil u vanmiddag troosten. Hij heeft dat troostvolle dagprogramma van zijn terugkomst voor een deel ontvouwt. En naar die dag bent u, zijn wij met elkaar als gemeente naar op weg. Samen zullen we Hem ontmoeten.

Gemeente, troost elkaar dan ook met deze woorden. Blijf elkaar troosten, tot het moment dat u, hetzij wij leven, hetzij wij ontslapen zijn, de roepende stem van de Here met kracht zullen horen: '*Mijn kind* – en vult u uw naam maar in – *Mijn kind, sta op!* En je dan voor altijd bij de Heere mag zijn. Met al de zijnen. Amen.